

ALEXANDER LANGE:

Londonregjeringen innrømmet kapitulasjonen i 1942

I «NORWAY. A HANDBOOK», UTGITT I LONDON

Folk og Land 30. 1967.

H.M. KONG HAAGON VII

Tittelbladet fra boken som omtales i denne artikkel

Det har fra offisielt hold i disse år løgnaktig vært hevdet at staten Norge var militær krigsdeltaker etter 10. juni 1940! Dette skjedde for at Regjeringen skulle komme unna ansvaret for at den hadde nektet å sette istand og mobilisere forsvarsmakten for å verge den proklamerte nøytralitet. Og for at den skulle dømme relativt uskyldige etter str. l. § 86. Den siste gang regjeringen nektet (overfor generalstabssjef Hatledal) å mobilisere var i Stortinget om aftenen den 8. april. Et lite omtalt historisk bevis for denne faktiske bistand til fienden er at klokken 23.30

natten til den 9. april fikk «generalmajor Liljedahl (Kristiansand) melding fra Luftvarslingen om at «Rauø» og Bolærne var i kamp», men betegnende nok ikke i kamp med h v e m. Liljedahl satte da alt inn på å få kontakt med Oslo, men uten resultat. Han sendte da ut mobiliseringsordre på egen hånd, og dette ble straks bragt videre (bl. a.) til Rogaland regiment, hvor ordren øyeblikkelig utløste en rekke tiltak...

NORWAY

Mens man således satte full fart opp, ble imidlertid mobiliseringsordren tilbakkalt av divisjonen godt og vel 1 time tid senere, — ca. klokken 2 natt. Det som her var hendelse var at det til slutt hadde lyktes generalmajor Liljedahl å få kontakt med Oslo, og der fikk man beskjed om «at det i samsvar med Regjeringens beslutning ikke skulle mobiliseres.»

At det altså er regjeringen som bærer ansvaret for at det ikke ble mobilisert kaster Liljedahlepisoden et skarpt lys på! Den er hentet fra «April-dagene 1940» side 73—74 av Trygve Wyller, utgitt ved Stavanger Kommune 1959.

Efterat Konge og regjeringen plausibel grunn haddømt til London — man må huske på at i forholdet suveren — folk er troskapsplikten gjensidig — meldte seg et behov for å forklare og forsvare seg i trykt skrift. Sent omsider er dette skrift sendt oss fra et underlig sted — «NORWAY. A Handbook. Compiled by the ROYAL NORWEGIAN GOVERNMENT. London. J. M. Dent & Sons Ltd. First published 1942.»

Tiden og stedet var jo ikke gunstig for det fullkomne historiske eventyr som siden ble presentert det norske folk til bruk for kamouflasjeoppgjøret. Men i slike tider er dessverre sannheten så farlig at den må omgis med en livvakt av løgn, sa Churchill og da må det jo være riktig, inn til videre. Vi siterer fra bokens side 35: — «Treachery was not the cause of Norway's fall, which was due to the triple elements of surprise — political, tactical and strategic». (Forræderi var ikke grunnen til Norges fall, men overraskelse — politisk, taktisk og strategisk). På side 34 får vi vite at «Tyskland erklærte Norge krig 26. april».

På samme side bekreftes den historiske sannhet som ikke kunne skjules i England at Norge hadde stoppet å krige. Med papir og hysing meddeles den for alle tider sentrale kjensgjerning at

«Den militære kapitulasjon kom istand (was effected) 10. juni 1940».

Vi gjengir dette snodde skriftstykke på «nynorsk»:

«King Haakon's proclamation of 7th. June. — Before leaving Norway the King issued a proclamation to his people. He stated that, although he and his Government had decided that it was their heavy duty to leave the country, they were not abandoning the struggle for Norway's freedom and independence, on the contrary, they were leaving in order to be able to continue the fight outside Norway's frontiers as free spokesmen for the Norwegian people's national rights. The proclamation was published on 9th June.

The military capitulation was effected on 10th June, 1940.»

Selvfølkelig sier emigrantregjeringen at «de forlater landet for å bli istand til å fortsette striden utenfor Norges grenser som frie talsmenn for det norske folks nasjonale rettigheter».

Til all overflod erklæres på side 42:

«Norway under nazi okkupasjon. The military capitulation did not mean a moral capitulation... The continuation of the struggle, unarmed, even more than the previous military operations, plainly showed the people's will.»

I oversettelse:

«Norge under nazi-okkupasjon. Den militære kapitulasjon betød ikke en moralsk kapitulasjon... Den ubevæpnede fortsettelse av striden, endog mer enn de foregående militære operasjoner, viste klart folkets vilje.»

Altså en offisiell betoning av at det som ble fortsatt iallfall ikke var krig.

Den svære tilstrømning ikke minst til tyske militære arbeidsplasser under okkupasjonen taler det sanne språk. Det samme gjør regjeringsadvokat Kristen Johanssens to skrivelser til Norges Industriforbund i 1940. Likeledes den frivillige oppslutning fra lederne i norsk næringsliv i et antall av ca. 850 til Tysk

Handelskammer. Hårdt to Kongen måtte det være å vite at H. M. Kongens Gard efterat Oslo efter regjeringsordre 9. april 1940 var overgitt til tyskerne som ble eskortert inn av kjeledegge Welhavens ridende politi — at «Garden avga vaktstyrke til Continental og Stortinget (UK. Innst. s. 144). Fælt var det jo også at det ikke var de grufulle forræderne, men Administrasjonsrådet som bestemte at det skulle være «forbud mot flagging, opptøyer eller demonstrasjoner av noen art på Kongens fødselsdag 3. august. (1940). Se UK, Innstillingen side 204. —

Den mest utvetydige erklæring fra regjeringshold om krigens slutt foreligger Statsrådsprotokollen for juni 1940 og er gjengitt i I lagsbd. II, UK, side 309:

— «Under disse forhold, fordi det har vist seg umulig skaffe Hæren den nødvendige ammunisjon og annet krigsmateriell, vil det være håpløst for Norge å fortsette krigen. Kongen bifalt innstillingen.»

Løgner om den fortsatte krig var kanskje rettsoppgrets viktigste grunnlag. De er en av grunnene til at de og regissørene best ville vært skildret av en kriminallitteratur reporter: —

—o—